

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 152/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Brösl & Čentík, s. r. o., Rázusova 1, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Alexander Brösl, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 26 CoE 17/2017 z 20. júna 2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Humenné sp. zn. 7 Er 6/2016 z 5. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I. Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 26 CoE 17/2017 z 20. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 Er 6/2016 z 5. októbra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, ktorej funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V zmysle čl. X ods. 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec s účinnosťou od 16. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Strakovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v treťom senáte ústavného súdu v zložení Mojmír Mamojka (predseda senátu), Peter Straka (sudca spravodajca) a Martin Vernarský.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom bolo pod sp. zn. 5 Er 103/2007 vedené exekučné konanie (ďalej len „prvé exekučné konanie“) na základe návrhu sťažovateľky ako oprávneného proti [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

(ďalej len „povinný“), a to na základe exekučného titulu – právoplatného a vykonateľného rozsudku okresného súdu sp. zn. 10 C 239/2004 z 9. júna 2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 203/2006 z 9. októbra 2006 na vymoženie sumy 59 280,55 € s príslušenstvom.

4. Prvé exekučné konanie bolo zastavené vyhlásením konkurzu na majetok povinného uznesením okresného súdu sp. zn. 2 K 17/2010 zo 14. mája 2010 (ďalej len „konkurzné konanie“). Konkurz na majetok povinného bol zrušený uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 2 K 17/2010 z 13. januára 2016.

5. Sťažovateľka podala 8. februára 2016 nový návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na vymoženie sumy 59 280,55 € s príslušenstvom. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 Er 6/2016 (ďalej len „druhé exekučné konanie“). Napadnutým uznesením okresného súdu bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a okresný súd exekúciu zastavil. Napadnutým uznesením krajského súdu bolo na základe odvolania podaného sťažovateľkou potvrdené napadnuté uznesenie okresného súdu.

6. Sťažovateľka namieta porušenie svojich v ústavnej sťažnosti označených práv v dôsledku nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti napadnutých rozhodnutí, keď poukazuje, že ňou uvádzané odvolacie dôvody a ťažiskové argumenty ostali zo strany odvolacieho súdu „nepovšimnuté“.

7. Podľa názoru sťažovateľky sa všeobecné súdy nevysporiadali s povahou právneho vzťahu medzi sťažovateľkou a povinným, keď z napadnutého uznesenia okresného súdu nevyplýva, ako okresný súd dospel k názoru o obchodnom charaktere tohto záväzkového vzťahu. Ďalej sa podľa názoru sťažovateľky všeobecné súdy nevysporiadali s namietaným tvrdením sťažovateľky, podľa ktorého § 408 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) nevyučuje aplikáciu § 110 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), a že okolnosti prípadu odôvodňujú záver o rozpore povinným vnesenej námietky premlčania s dobrými mravmi. Sťažovateľka namieta aj porušenie práv

v dôsledku odňatia možnosti vyjadriť sa k obsahu podaní povinného, keď sťažovateľka nedostala pred okresným súdom priestor vyjadriť sa k povinným vznesenej námietke premlčania, v dôsledku čoho došlo k porušeniu zásady dvojinštančnosti súdneho konania a kontradiktórnosti konania.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní zaručené čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo vlastníť majetok a základné právo na ochranu vlastníctva zaručené čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 26CoE/17/2017-97 zo dňa 20. júna 2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Humenné č.k. 7Er/6/2016- 59 zo dňa 05. októbra 2016, porušené boli.

II. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 26CoE/17/2017-97 zo dňa 20. júna 2018 a uznesenie Okresného súdu Humenné č.k. 7Er/6/2016-59 zo dňa 05. októbra 2016 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 390,50 € na účet Advokátskej kancelárie Brósl & Čentík s.r.o., so sídlom Rázusova 1, 040 01 Košice na číslo účtu [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ] do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

9. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 7 Er 6/2016 z 5. októbra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 26 CoE 17/2017 z 20. júna 2018, a to až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

II. Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

III. Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti nešpecifikovala, porušenie ktorého odseku čl. 20 ústavy namieta, ústavný súd s prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti ustálil predmet konania tak, ako je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

20. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti napadnutých rozhodnutí, v dôsledku čoho bolo porušené jej právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v dôsledku skutočnosti, že okresný súd jej odňal možnosť vyjadriť sa k námietke premlčania, ktorú vzniesol povinný. Sťažovateľka je toho názoru, že v dôsledku uvedeného došlo súčasne k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok a k porušeniu práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu sp. zn. 7 Er 6/2016 z 5. októbra 2016

21. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu sp. zn. 7 Er 6/2016 z 5. októbra 2016.

22. Z princípu subsidiarity podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

23. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

24. Sťažovateľka v tomto prípade mala v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) právo domáhať sa ochrany svojich práv v rámci podania odvolania. Túto možnosť sťažovateľka aj využila, a preto uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, pretože to preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľky.

25. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 26 CoE 17/2017 z 20. júna 2018

26. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

27. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08).

28. K námietke sťažovateľky o nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti napadnutého uznesenia krajského súdu v dôsledku skutočnosti, že odvolací súd „úplne ignoroval“ argumentáciu sťažovateľky o povahe pôvodného zmluvného vzťahu medzi sťažovateľkou a povinným, považuje za potrebné ústavný súd citovať napadnuté uznesenie krajského súdu v bode 5, kde sa uvádza: „Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že exekučnému súdu bola dňa 10.02.2016 doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe návrhu oprávneného, [REDACTED] doručeného súdnemu exekútorovi dňa 08.02.2016. V podanom návrhu bol ako exekučný titul určený rozsudok Okresného súdu Humenné č. k. 10C/239/2004-97 zo dňa 09.05.2006 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co/203/2006 zo dňa 09.10.2006, právoplatný 14.11.2006, vykonateľný 21.11.2006. Z exekučného titulu je nesporné, že vzťah medzi oprávneným (navrhovateľom) a povinným (odporcom) bol posudzovaný ako obchodnoprávny a súd aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka.“

29. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v napadnutom uznesení vychádzal správne z posúdenia právneho vzťahu medzi sťažovateľkou a povinným z exekučného titulu, na podklade ktorého sa viedlo druhé exekučné konanie. Pokiaľ bol vzťah medzi sťažovateľkou a povinným posudzovaný ako obchodnoprávny a všeobecné súdy aplikovali v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 C 239/2004 Obchodný zákonník, bol exekučný súd povinný z toho vychádzať, keďže ide o hmotnoprávne posúdenie, ktoré do právomoci exekučného súdu nepatrí.

30. Sťažovateľka namieta, že okresný súd, ako aj krajský súd posúdili námietku premlčania, ktorú vzniesol povinný nesprávne v kontexte § 408 Obchodného zákonníka, a na argumenty, ktorými sťažovateľka v podanom odvolaní argumentovala, konkrétne, že § 408 Obchodného zákonníka nevyklučuje aplikáciu § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nedostala presvedčivú a dostatočnú odpoveď zo strany krajského súdu.

31. Krajský súd v bode 10 napadnutého uznesenia uviedol: *„Ustanovenie § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka zakotvuje tzv. absolútnu premlčaciu dobu, ktorá je záväzná a nie je možné jej dĺžku meniť ani vylúčiť jej plynutie. Táto premlčacia doba je nadradená ostatným ustanoveniam Obchodného zákonníka, prípadne iného zákona, ak ide o obchodnoprávnu reguláciu o premlčaní. Obchodný zákonník nemá špeciálnu právnu úpravu o prerušení tejto 10-ročnej lehoty ani ustanovenie o existencii novej premlčacej doby v prípade uplatnenia práva na súde a jeho priznania právoplatným rozhodnutím. Maximálna dĺžka premlčacej doby je ustanovená na desať rokov, pričom začiatok sa počíta odo dňa, keď premlčacia doba začala plynúť po prvý raz, t.j. v tomto prípade od splatnosti faktúr vystavených oprávneným. Táto premlčacia doba je záväzná, nemôžu ju strany meniť ani ju vylúčiť. Uvedené ustanovenie bráni aplikácii ustanovenia § 110 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť.“*

32. Ústavný súd v súvislosti so sťažnosťnými námietkami o nesprávnosti právneho posúdenia veci (námietky premlčania, pozn.) krajským súdom uvádza, že v zmysle svojej ustálenej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o ústavných sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (m. m. I. ÚS 225/03).

33. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu takéto prvky nevykazuje. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom. Takéto vybočenie, resp. neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade sťažovateľky nevzhladol.

34. Ústavnoprávnu intenzitu porušenia v ústavnej sťažnosti označených práv oslabuje aj skutočnosť, že sťažovateľka mala možnosť (nie povinnosť, pozn.) uplatniť si svoju pohľadávku voči povinnému v konkurznom konaní. Ako vyplýva z Obchodného vestníka č. 31/2016 zo 16. februára 2016, K003344 sp. zn. 2 K 17/2010, okresný súd zrušil konkurz vyhlásený na majetok povinného po splnení konečného rozvrhu výťažku (nie v dôsledku, že žiadni veritelia si svoje pohľadávky neuplatnili, ako to uvádza sťažovateľka, pozn.). Zo zverejnenia návrhu konečného výťažku zo všeobecnej podstaty zverejneného v Obchodnom vestníku č. 111/2014 z 12. júna 2014, Ko11123, vyplýva, že celková suma výťažku z majetku zaradeného do všeobecnej podstaty bola 87 876,75 €. Vzhľadom na uvedené ak sťažovateľka svoju pohľadávku do konkurzu neprihlásila a v dôsledku následného uplynutia času bola jej pohľadávka premlčaná a druhé exekučné konanie

zastavené, nemožno vysloviť, že takýmto zákonom predpokladaným spôsobom bolo zasiahnuté do práv sťažovateľky.

35. K námietke sťažovateľky o porušení jej v ústavnej sťažnosti označených práv v dôsledku odňatia možnosti vyjadriť sa k vznesenej námietke premlčania v konaní pred okresným súdom ústavný súd uvádza, že už opakovane judikoval, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je [popri práve domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (právo na prístup k súdu] aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

36. Ústavný súd konštatuje, že exekučné konanie je osobitným druhom civilného konania, v ktorom všeobecný súd už nerozhoduje o sporných nárokoch účastníkov, ale v rámci svojich rozhodovacích právomocí len posudzuje splnenie podmienok pre nútený výkon exekučného titulu, ktorým bolo v danom prípade právoplatné súdne rozhodnutie o povinnosti uloženej povinnému, ktoré bolo vydané v sporovom konaní plne sa spravujúcom zásadou kontradiktórnosti a rovnosti zbraní účastníkov. Zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní je v exekučnom konaní ako nesorovom konaní značne oslabená, a to osobitne ak exekučný súd nevykonáva žiadne dôkazy a nezisťuje žiadne nové skutočnosti (m. m. I. ÚS 284/2016, IV. ÚS 20/2019).

37. Na podklade už vyslovených právnych názorov a berúc do úvahy charakter exekučného konania dospel ústavný súd k záveru, že postup krajského súdu pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie možno považovať za ústavne akceptovateľný. Argumentáciu sťažovateľky o porušení princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní preto ústavný súd považuje za nedôvodnú.

38. Ústavný súd k námietke sťažovateľky o nevysporiadaní sa s podstatnou argumentáciou, ktorou v odvolacom konaní namietala rozpor povinným vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi, uvádza, že táto argumentácia sťažovateľky mala pre vec podstatný význam (s prihliadnutím na právoplatné odsúdenie štatutárneho orgánu povinného za prečin poškodzovania veriteľa – sťažovateľky, pozn.) a vyžadovala zo strany krajského súdu adekvátnu odpoveď, ktorú sťažovateľka nedostala.

39. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že rozhodnutie sa zásadne nezrušuje preto, aby sa formálne zopakoval proces a odstránili formálne vady, ak výsledok konania nemôže priniesť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie (m. m. III. ÚS 246/2018). Ako vyplýva z výpisu z registra Spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorý vedie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, povinný po vykonaní likvidácie zanikol 9. januára 2019. Ani prípadné zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu ústavným súdom by pre sťažovateľku neprinieslo priaznivejšie rozhodnutie v dôsledku skutočností, že krajský súd by musel konanie zastaviť pre nedostatok procesnej subjektivity na strane žalovaného (povinného, pozn.).

40. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka si v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 18 C 63/2014 uplatňuje náhradu škody v sume 69 623,21 € s príslušenstvom (ďalej len „konanie o náhradu škody“) proti bývalému štatutárnemu zástupcovi povinného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorý bol právoplatne odsúdený za trestný čin poškodzovania veriteľa (sťažovateľky, pozn.), a to práve v dôsledku pôsobenia škody zatajením časti majetku povinného, v dôsledku čoho nedošlo k uspokojeniu sťažovateľky. Žaloba sťažovateľky bola rozsudkom okresného súdu sp. zn. 18 C 63/2014 v spojení v rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 73/2017 zamietnutá. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe dovolania podaného sťažovateľkou uznesením sp. zn. 8 Cdo 82/2018 z 29. novembra 2018, ktoré je súčasťou spisu, zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Co 73/2017 z 3. októbra 2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

41. V dôsledku uvedeného je zrejmé, že o ochrane práv sťažovateľky rozhodujú naďalej všeobecné súdy, aj keď v inom konaní, ako v tom, v ktorom porušenie svojich práv namieta v tomto konaní, avšak bezprostredne súvisiacich s daným skutkovým stavom, čo v celkovom kontexte oslabuje ústavnoprávnu intenzitu sťažovateľkou namietaných porušení práv napadnutým uznesením krajského súdu.

42. Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľkiných základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy ani k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

43. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal, a to vrátane návrhu na odklad napadnutých uznesení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu